

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **D. H. T.**, narozen X, státní příslušnost Vietnam
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2021, č. j. MV 192718-5/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou původně u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti

rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 9. 2020, č. j. OAM 1096-50/ZR-2014, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

2. Rozhodnutím Ministerstva vnitra bylo podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu a byla mu podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě namítl, že mu bylo odepráno právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Výzva k seznámení se spisem byla sice doručena žalobci dne 12. 3. 2020, ale následující den byl vyhlášen nouzový stav a možnost nahlížení do spisu byla ze strany správního orgánu zrušena s tím, že bude účastník řízení opětovně vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady, k čemuž ale nedošlo.
4. Dále brojil proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu, neboť žalovaný opomněl zjistit skutkový stav ve vztahu k současné partnerce žalobce a k jejich nezletilé dceři, nezjistil ani žádná skutková zjištění ve prospěch žalobce a nezabýval se aktuálním rodinným a soukromým životem žalobce.
5. V další části žaloby zpochybnil to, že představuje aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku. Žalovaný podle něj nevyhodnotil individuální okolnosti jeho života ani to, zda žalobce představuje skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Odkázal na svá předchozí odsouzení a judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu po odpykání jeho poloviny v roce 2017 a samotná skutečnost podmíněného propuštění má určitou vypovídací hodnotu v otázce existence vážnosti hrozby pro veřejný pořádek. Po propuštění vede řádný život, vytvořil si fungující rodinné prostředí, vlastní živnostenské oprávnění a provozuje nehtové studio a nic nenásvědčuje tomu, že by se pohyboval v oblasti drogově závislých nebo vyvíjel jinou než povolenou podnikatelskou činnost. Žalovaným popisované okolnosti nemají aktuální vypovídací hodnotu, na rozdíl od skutečného aktuálního chování žalobce (v souvislosti s podmíněným propuštěním z výkonu trestu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2018 ve věci sp. zn. 25A 32/2018). Žalovaný podle něj přezkoumatelně neoznačil okolnosti, kvůli kterým je třeba po šesti letech od zahájení řízení považovat žalobce za osobu, která naplňuje podmínku hrozby narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
6. V závěrečném bodu namítal nepřiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Odkázal na délku svého pobytu na území ČR, na kterém žije se svojí partnerkou a dcerou a jeho rodina je zde integrována. Děti z předchozího manželství mají také pobyt na území ČR, a navíc mají zdravotní problémy. Naopak v zemi původu žádné zázemí nemá a tvrzení žalovaného o rodinných příslušnících žalobce v zemi původu nemá podklad ve spisovém materiálu. Vycestování do Vietnamu není reálné ani pro jeho partnerku a dceru, zároveň žalobce tvrdí, že je partnerce oporou ve výchově i podnikání a bez něj by jeho partnerka nebyla schopna zajistit péči o dceru a podnikání zároveň. Zdůraznil zásadu nejlepšího zájmu dítěte – jeho dcery, která podle něj nebyla dostatečně zvážena a poměřena s protichůdným zájmem státu na zrušení povolení k trvalému pobytu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Ve svém vyjádření odkázal žalovaný vzhledem k obsahu žalobních námitek na napadené rozhodnutí.
8. K odepření práva žalobce seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, žalovaný uvedl, že v době rozhodování Komise žalobce svá tvrzení ohledně toho, že bude vyzván k novému termínu ničím nedoložil a ani netvrdil, že mu Ministerstvo vnitra sdělilo, že jej znovu vyzve. Podle žalovaného mohl žalobce kdykoliv v následujících šesti měsících po vyhlášení nouzového stavu kontaktovat správní orgán prvního stupně znovu. Též mu nic nebránilo v tom podat si písemnou žádost o nahlížení do spisu. Žalobce ale podle žalovaného žádnou další aktivitu nevyvinul.
9. Otázce zjištění soukromých a rodinných poměrů se žalovaný věnoval zejména na stranách 7-9 svého rozhodnutí, ať už šlo o jeho soužití s partnerkou a dcerou, ekonomické poměry či zdravotní stav. K délce pobytu na území uvádí, že se žalobce opakovaně dopouštěl trestné činnosti, která nesvědčí o úplné a zdařilé integraci na území. K námitce, že nemá na území domovského státu žádné příbuzné, odkázal na výslech syna, který hovořil o tom, že byl ve Vietnamu u svého strýce.
10. Pokud jde o zachování nejlepšího zájmu dítěte, odkázal žalovaný na své rozhodnutí. Má za to, že hlavním zájmem takto malého dítěte je, že zůstane spolu s rodiči či jedním rodičem, kteří mu poskytnou stabilní zázemí, ať už na území České republiky nebo na území domovského státu. Je na rozhodnutí žalobce a jeho partnerky, zda budou žít odděleně či na území domovského státu. Dcera žalobce nemá české státní občanství, naopak je občankou žalobcova domovského státu. Dcera proto může pobývat na území domovského státu spolu s žalobcem bez omezení. V napadeném rozhodnutí podrobně popsal vztah žalobce k jeho dvěma starším dětem. K tvrzenému nedostatečnému zhodnocení skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některých ze základních zájmů společnosti odkázal na své vyjádření k trestné činnosti (včetně skutečnosti, že se žalobce dosud neosvědčil) na stranách 9 a 10 a vyjádření ministerstva k trestní minulosti žalobce v jeho rozhodnutí.
11. V případě druhé skupiny žalobních námitek soud zdůrazňuje, že je při přezkumu rozhodnutí správního orgánu vázán § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Proto i v nyní posuzované věci přezkoumával, zda v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí řádně žalovaný posoudil otázku ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec provedl u jednání jako důkaz záznam o telefonickém hovoru asistentky kanceláře právního zástupce žalobce. Dospěl přitom k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku

13. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.
14. Ze správního spisu vyplývá, že Okresní soud ve Vsetíně shledal trestním příkazem ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 T 23/2004-39, žalobce vinným ze spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákoník, a ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu dvou let. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit dle jeho sil způsobenou škodu.
15. Dále z něj plyne, že Okresní soud v Novém Jičíně shledal trestním příkazem ze dne 26. 11. 2009, č. j. 4 T 188/2009-122, žalobce vinným ze spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu dvou let. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit dle jeho sil dlužné výživné a řádně hradit běžné výživné.
16. Dále z něj plyne, že Krajský soud v Brně, pob. ve Zlíně, rozhodl rozsudkem ze dne 18. 11. 2013, č. j. 61 T 12/2013-1390, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 2. 2014, č. j. 1 To 9/2014-1563, tak, že žalobce spáchal spolu s dalšími spoluobžalovanými zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, dílem dokonaný a dílem ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen podle § 283 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání deseti let a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. O podmíněném propuštění z výkonu trestu rozhodl u žalobce Okresní soud v Pardubicích usnesením ze dne 13. 7. 2017 ve věci sp. zn. O Pp 193/2017. Jednání, za které byl následně žalobce odsouzen, se žalobce dopustil v roce 2012.
17. K zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 přistoupil správní orgán prvního stupně dne 21. 8. 2014.
18. Z uvedeného plyne, že k uplynutí doby podmíněného odkladu trest z roku 2005 došlo v roce 2007, po dalších dvou letech spáchal žalobce opětovně tentýž trestný čin a k uplynutí doby podmíněného odkladu došlo v roce 2011 (trest z roku 2009). Následně rok poté se žalobce dopustil dalšího trestného jednání. K zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu přistoupilo Ministerstvo vnitra v přímé návaznosti na vydání odsuzujícího rozsudku, resp. rozsudku odvolacího soudu v trestní věci žalobce. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že důvodem zahájení řízení byla opakovaná trestná činnost žalobce.
19. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobci byl pobyt v ČR povolen v roce 1994, následně poté mu byl povolen za sloučení s občanem ČR – manželství s L. D. (manželství trvalo od roku 1997 do roku 2005, manželé spolu nežili nejméně od roku 2002), nicméně od roku 2002 do roku 2009 žalobce soustavně neplnil k manželce vyživovací povinnost, a navíc ji samotnou okradl o částku sociálního příplatku vyplaceného pro tělesně postižnou dceru Lindu, dále z citovaných rozhodnutí trestních soudů plyne, že neplnil ani vyživovací

povinnost ke svým nezletilým dětem. Manželství žalobce s L. D. bylo pravomocně rozvedeno v roce 2005. Je zřejmé, že po nijak zásadně dlouhé době pobytu přestal žalobce plnit důvody, pro které mu byl původně povolen pobyt na území ČR. Skutečnost, že žalobce opakovaně zanedbával soudem uloženou vyživovací povinnost ke své (byť posléze) bývalé manželce, p. L. D., a svým dětem z tohoto svazku, a dokonce svoji bývalou manželku, p. L. D., okradl o peněžní prostředky, které ČR poskytla na péči o tělesně postiženou dceru žalobce, nesvědčí o jakkoliv zásadním respektu žalobce k právnímu řádu ČR. Svůj vztah k podmínkám pobytu na území ČR v konečném důsledku prokázal žalobce spácháním zvláště závažné trestné činnosti spočívající ve výrobě drog.

20. Trestná činnost žalobce na sebe plynule navazovala, období, které vedl řádný život nijak podstatně nepřesahovalo dobu, po kterou běžela žalobci zkušební doba za předchozí odsouzení. Mezi lety 1994 a 2023, tj. za cca 29 let, strávil žalobce buď ve výkonu trestu, nebo v situaci podmíněné odkladu výkonu trestu celkem 2 roky podmíněného odkladu výkonu prvního trestu + 2,5 roku podmíněného odkladu výkonu druhého trestu + 5 let odnětí svobody v rámci třetího trestu a + 6 let podmíněného odkladu výkonu zbytku třetího trestu (odklad do 13. 7. 2023, tedy neuplynul ještě ani v době rozhodování tohoto soudu), tedy celkem 15,5 roku, tj. více než polovinu doby pobytu na území ČR.
21. Chování žalobce ani po vykonání předchozích odsouzení za zanedbání povinné výživy a krádež nevykazovalo známky nápravy. Jeho trestná činnost zjevně byla úmyslná a směřovala proti základním zájmům rodiny, a to i v situaci, kdy sloučení rodiny bylo důvodem, pro který byl žalobci umožněn pobyt na území ČR. Další trestná činnost žalobce byla taktéž úmyslná a směřovala proti zájmům společnosti obecně, i proti zdraví jednotlivců. Žádný z činů žalobce nebyl nedbalostní, žalobce si musel být dobře vědom toho, že opětovně vědomě z vlastního rozhodnutí páchá trestnou činnost, kterou sebe i osoby sobě blízké vystavuje nebezpečí dopadu jeho jednání do jeho pobytových oprávnění.
22. Soud zároveň nemohl přehlédnout ani skutečnost, že třetí odsouzení žalobce za drogovou trestnou činnost poté, co se osvědčil při podmíněném odkladu předcházejících trestů odnětí svobody, v žádném případě nelze považovat za bagatelní.
23. K pobytovým oprávněním existuje poměrně bohatá judikatura správních soudů. Zvláště závažný zločin spáchaný žalobcem jako v pořadí třetí lze hodnotit jako jedno z nejzávažnějších ohrožení společnosti jako takové. Nejvyšší správní soud akceptoval zrušení platnosti povolení k *dlouhodobému* pobytu (tedy pobytovému oprávnění nižšího stupně, než měl žalobce) v případě i podstatně méně závažné trestné činnosti, když např. v rozsudku ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 Azs 88/2013-32, považoval za zákonné rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2016, kterým byla stěžovateli zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byl stěžovatel pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí s tím, že rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 4. 2016, č. j. 3 T 137/2015-75, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, za což mu byl uložen peněžitý trest (v případě jeho nevykonání náhradní trest odnětí svobody v délce 4 měsíců) a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. V citované věci k naplnění mimořádných okolností vedoucích k tomu, aby nebylo stěžovateli zrušeno pobytové oprávnění (především z důvodu osobních a rodinných vazeb na ČR a snahy

o řádný život v této zemi), Nejvyšší správní soud připomněl, „že stěžovatel spáchal úmyslný přečin ohrožení pod vlivem návykové látky“. Zdejší soud zdůrazňuje, že řízení pod vlivem návykové látky bylo v souzené věci jedním, nikoliv jediným, trestným činem, který žalobce po zahlazení předcházejících trestů spáchal, a to jen dvanáct dní poté, co spáchal přecházející trestný čin.

24. Ve vztahu k pojmu veřejný pořádek odkázal Nejvyšší správní soud na výklad tohoto pojmu v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, s tím, že „(p)ři výkladu pojmů veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblížit k jeho celkové životní situaci.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na nutnost eurokonformního výkladu zákona o pobytu cizinců s ohledem na transpozici čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.).
25. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku ve věci sp. zn. 2 Azs 29/2019 jasně konstatoval, že „předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49).“, a zároveň zdůraznil, že „při posuzování osobnosti a prognózy dalšího chování osoby, která byla odsouzena pro trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je nutno rozlišovat dva úhly pohledu. Tím prvním je hledisko trestněprávní a kriminologické. Druhým, a v řadě ohledů přísnějším z pohledu nároků, které se na posuzovanou osobu kladou, je pak hledisko cizinecko-právní.“
26. V podrobnostech soud dále odkazuje na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, nicméně pro účely posouzení nyní rozhodované věci je klíčový jeho závěr, že „aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR

nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalovaný svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujistění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru trestněprávní naděje na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovo podmíněné propuštění. Znamená to tedy, že nemusí stačit absence informací o tom, že by se žalobce choval rizikově; podle okolností po něm může být vyžadováno, aby stěžovatele ujistil, že se chová řádně a že tomu tak bude i nadále, a svá tvrzení přiměřeně osvědčil.“

27. S ohledem na nesporný skutkový stav musí soud konstatovat, že v případě dvou odsouzení nevedlo ani podmíněné odložení výkonu trestu odnětí svobody k nápravě žalobce, neboť ten nakonec spáchal další zvláště závažný zločin, tedy jednání, které je hodnoceno jako podstatně více nebezpečné, za který mu byl uložen nepodmíněný výkon trestu odnětí svobody. Skutečnost, že v případě žalobce došlo po odpykání poloviny trestu k podmíněčnému propuštění, soud nepovažuje za důvod, proč by měl usuzovat na nápravu žalobce. Samotný pobyt ve vězení a vykonání (části) trestu v případě historie žalobce nijak neukazuje na to, že by vedlo obecně k jeho nápravě. Nadto možnost propuštění z výkonu trestu po odpykání jeho poloviny je v právním řádu ČR obecně přípustná a nelze z ní nic obecně dovozovat.
28. V případě žalobce tak nedošlo k naplnění ani jednoho ze základních významných faktorů pro posouzení nebezpečí, které cizinec může pro veřejný pořádek představovat. Vzhledem k opakování trestné činnosti bezprostředně poté, co byla vykonána předcházející odsouzení má soud za to, že nebezpečnost žalobce pro veřejný zájem nepominula. Skutečnost, že žalobce nyní v rámci podmíněného propuštění z výkonu trestu nespáchal další trestnou činnost, nepovažuje soud sám o sobě za důvod domnívat se, že žalobce nadále nebude představovat riziko případného opětovného narušení veřejného pořádku. S ohledem na opakovanou trestnou činnost a hrozící možnost vykonání zbytku trestu v případě další trestné činnosti žalobce soud v jeho chování nespatřuje skutečnou vůli k trvalé změně svého přístupu k životu žádoucím směrem, neboť i z předcházejících odsouzení je patrné, že žalobce se vždy řádně choval pouze pro účely překážky důsledků trestních odsouzení.
29. Soud nemůže pominout, že poslední trestná činnost žalobce patří mezi nejzávažnější trestnou činnost (tj. takovou, mezi kterou patří typově vraždy, pohlavní zneužívání nebo nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy či šíření toxikomanie).
30. Pokud jde o napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z jejich obsahu v žádném případě nevyplývá, že by snad správní orgány v daném ohledu vycházely **pouze** ze skutečnosti, že žalobce byl za svou trestnou činnost odsouzen nebo **výhradně** z toho, že v době rozhodování správních orgánů ještě neuplynula stanovená zkušební doba podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Naopak veškeré zjištěné skutečnosti hodnotily ve vzájemných souvislostech.
31. Soud neshledal, že by jediným důvodem pro naplnění hrozby vážného narušení veřejného pořádku bylo neuplynutí zkušební doby, naopak správní orgány správně vycházely primárně ze závažnosti drogové trestné činnosti (s odkazy na judikaturu jak Nejvyššího správního soudu, tak i Evropského soudního dvora) a zohlednily i opakování trestné činnosti žalobcem prakticky během většiny doby povoleného pobytu na území ČR a

závěry správních orgánů jsou stran trestné činnosti žalobce shodné s výše uvedenými závěry zdejšího soudu.

32. Shora uvedené skutečnosti nevedou krajský soud ve svém souhrnu k závěru, že by chování žalobce v průběhu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dávalo do budoucna dostatečné záruky pro to, že by žalobce vedl na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy společnosti. S ohledem na opakovanost, dlouhodobost, různorodost a rozsah jeho trestné činnosti a její zjištěný charakter je dáno skutečné, aktuální a důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl do budoucna závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Zásah do soukromého a rodinného života žalobce

33. Správní orgány, zejména správní orgán prvního stupně, se zásahem do soukromého a rodinného života žalobce velmi podrobně zabývaly. Stejně tak se podrobně zdůvodnily, že v případech trestné činnosti cizinců, kteří na území ČR zároveň vedou rodinný život nutně dochází ke kolizi práva státu působit k ochraně veřejného pořádku a práva cizince na ochranu soukromého a rodinného života. Se závěry, ke kterým správní orgány došly, se zdejší soud zcela ztotožňuje.
34. Krajský soud pro úplnost připomíná demonstrativní výčet kritérií, která pro posuzování obdobných případů stanovil ve své judikatuře Evropský soud pro lidská práva (srov. například rozsudek ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, č. 50435/99, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, či rozsudek ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, č. 55597/09), z níž vychází i následná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek č. j. 5 Azs 383/2019-40, ale též například rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 3 Azs 350/2017-29, ze dne 13. 12. 2019, čj. 10 Azs 108/2019-37, či rozsudek č. j. 5 Azs 28/2020-38 a řadu dalších):
- povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu,
 - délka pobytu cizince v hostitelském státě,
 - doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby,
 - rodinná situace cizince,
 - počet dětí a jejich věk,
 - rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen,
 - rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát,
 - „imigrační historii“ dotčené osoby a
 - věk a zdravotní stav cizince.
35. Ve vztahu k povaze a závažnosti dotčeného veřejného zájmu, jakož i době, která uplynula od spáchání trestné činnosti, je argumentace žalobce délkou jeho pobytu na území ČR v kontextu shora uvedeného poněkud nepatřičná. Samotná délka pobytu žalobce zjevně nevedla k jeho integraci a ztotožnění se s hodnotami české společnosti, o čemž jasně svědčí všechna jeho odsouzení. Již ze samotné povahy drogového deliktu a s ohledem na opakování trestné činnosti je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek i do budoucna. Z toho plyne, že závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce by musely nasvědčovat vskutku velmi významné okolnosti.

36. K tomu z obsahu správního spisu vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti. Pobyt žalobce na území ČR trvá cca 29 let. Pokud jde o děti žalobce, tak z manželství s L. D. se žalobci narodil syn, kterému bylo v době rozhodování správních orgánů 24 let, a dcera, které bylo v době rozhodování správních orgánů 22 let. Obě děti byly v různé míře omezeny na svéprávnosti. Argumentace žalobce rodinnými vazbami a vztahy s jeho dětmi z prvního manželství je přinejmenším k zaražení v situaci, kdy byl opakovaně odsouzen za neplacení výživného a krádež peněz, které byly určeny jako příspěvek pro jeho handicapovanou dceru. Ze správního spisu jasně vyplývá, že se svou dcerou z prvního manželství žalobce žádné styky neudržoval a ani neudržuje. Pokud jde o syna žalobce, z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 14. 6. 2018, č. j. 90 P 462/2016-86, plyne, že v té době žil se svou matkou a s otcem se po propuštění z výkonu trestu stýkal každý druhý týden. Při výslechu před správním orgánem prvního stupně dne 12. 12. 2019 syn žalobce uvedl v době pobytu ve vězení s ním žalobce netelefonoval, před nástupem do výkonu trestu byli v kontaktu, jezdil na návštěvy asi jedno do měsíce, jednou byl u otce 10 dní o prázdninách. Kontakty po propuštění potvrdil s tím, že se v poslední době s otcem pohádal, vidají se a telefonují si. Podle syna žalobce se žalobce o jeho setru nezajímá. Nikdy je nikam nebral. Uvedl, že je ženatý, s manželkou se seznámil ve Vietnamu, kde byl na návštěvě u strýce.
37. První manželka žalobce uvedla, že žalobce posílal synovi z vězení částky na drogy, syn se v roce 2018 nastěhoval k otci. O dceru se žalobce nestará a nejevil o ni zájem ani v minulosti.
38. Ze správního spisu dále vyplývá, že v současné době žije žalobce s družkou, paní D. N. T. se kterou má žalobce nezletilou dceru D. N. K., která se z tohoto vztahu narodila po propuštění žalobce z výkonu trestu dne 7. 12. 2018, tj. téměř pět let poté, co bylo zahájeno řízení o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu na území ČR.
39. Jinými slovy, děti žalobce z prvního manželství byly v době rozhodování správních orgánů již zletilé. Syn žalobce byl ženatý, o dceru se žalobce nikdy nezajímal. Nezletilá D. N. K. byla počata a se narodila v době, kdy žalobce věděl, že jeho pobyt může být ukončen.
40. Pokud jde o délku pobytu žalobce na území České republiky, pak je poměrně pochopitelné, že došlo k integraci žalobce do společnosti v ČR a že ukončení pobytu v České republice bude pro něj jistě představovat zásah do jeho soukromého a rodinného života. To samozřejmě souvisí i s tím, že si žalobce vybudoval na území ČR rodinné, sociální i pracovní zázemí. Podle soudu se nicméně jedná o zásah zcela přiměřený, a to právě s ohledem na to, že jeho trestná činnost nesvědčí o nikterak úspěšné integraci do společnosti (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, č. j. 5 Azs 172/2019-37). Bylo pouze na žalobci, aby se choval v souladu s právními povinnostmi a zachoval si tak možnost pobývat na území ČR. Nic mu nebránilo se namísto trestné činnosti, výroby drog, zanedbávání povinné výživy a krádeží věnovat podnikání a péči o svou rodinu, kterou naopak postavil na druhou kolej.
41. Pokud jde o děti žalobce z prvního manželství, je zjevné, že dcera žalobce, o kterou se nikdy žalobce nezajímal, není odkázána na jeho výživu. Stejně tak ze spisu neplyne, že by na jeho výživu byl odkázán jeho syn. Soud nepochybně vztah žalobce s jeho družkou a fakt, že se z něho narodila nezletilá dcera, nicméně partnerka žalobce podniká a ze žalobních tvrzení ani z předložených listin nijak neplyne, že by jak partnerka žalobce, tak i

dcera byly odkázány na jeho výživu. V době rozhodování správních orgánů byly dceři žalobce více než tři roky, nic proto nebránilo, aby nastoupila k předškolnímu vzdělávání a aby se družka žalobce nadále věnovala podnikání. Konečně z předcházejícího života žalobce plyne, že se nestaral ani o své dvě předcházející děti a soud proto nenabyl žádného pevného přesvědčení, že podnikání žalobce je fatálně spojeno se zajištěním životních potřeb nezletilé. V této souvislosti považuje soud za až nepřijatelné, odvolávat se na zdravotní problémy dětí žalobce z prvního manželství a pobyt dcery ve stacionáři, pokud se o své děti žalobce nikdy nestaral a používá je fakticky pouze jako zástěrku a argument pro zachování svého pobytu na území ČR. Tato skutečnost k věrohodnosti žalobce nijak nepřispívá, ba naopak.

42. Pokud jde o příbuzenstvo žalobce ve Vietnamu, z výpovědi syna žalobce vyplývá, že na území Vietnamu pobývá mimo jiné strýc syna žalobce, tj. bratr žalobce, a nyní i jeho snacha. Příbuzné tedy žalobce ve Vietnamu bezpochyby má. To, že se na území ČR nachází další část jeho rodiny, měl žalobce zohlednit ve svém přístupu k životu v ČR. Jistě si musel být vědom toho, že jeho pobyt není definitivní a mohl a měl se chovat tak, aby mohl jeho pobyt zde ve spojení s jeho rodinou zůstat zachován. Pro zachování pobytu na území ČR z tohoto pohledu nesvědčí ani jeho nový partnerský vztah. Jeho partnerka, stejně jako dcera, jsou občanky Vietnamu a jako takové mohou pobývat ve své domovské zemi, nadále v ní pracovat, podnikat a rozvíjet svůj rodinný život. Jedinou argumentací žalobce v této souvislosti zůstává zachování jeho podnikatelské činnosti na území ČR, tj. ekonomická otázka jeho pobytu, resp. ekonomická otázka pobytu jeho a jeho partnerky. Ta ovšem z pohledu soudu nemůže převažet nad ochranou zájmů ČR. Žalobce navázal partnerský vztah po svém odsouzení a podmíněném propuštění a po zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu. Žalobce i jeho partnerka tedy měli a mohli vědět, že žalobci hrozí zásah do jeho pobytového oprávnění. Pokud se i v této situaci rozhodli realizovat společný partnerský život a mít spolu dítě, tak musí taktéž respektovat nynější situaci. Družce žalobce nic nebrání nadále pokračovat v partnerském životě se žalobcem ve státě, jehož jsou oba i jejich společné dítě státními občany.
43. Nelze opomenout, že žalobce ovládá jazyk země původu, ve Vietnamu má své příbuzné a ve Vietnamu s ním může žít jeho partnerka i nezletilá dcera. Není tedy pravda, že by tam postrádal jakékoli sociální vazby. Z ničeho neplyne ani to, že by snad věk či zdravotní stav žalobce, jeho partnerky nebo nezletilé dcery vycestování do země jejich původu znemožňoval. Za této situace není nikterak vyloučeno, aby žalobce v budoucnu realizoval svůj rodinný život se svou družkou v zemi původu.
44. Konečně je významná též skutečnost, že samotné zamítnutí žádosti a uložení povinnosti vycestovat z území České republiky nepředstavují zákaz pobytu, resp. vstupu na území, jako je tomu v případě správního vyhoštění. S ohledem na vztahy ČR a Vietnamu jistě představitelné, aby žalobce v mezích zákonného režimu na území České republiky opakovaně krátkodobě pobýval v situaci, kdy by jeho partnerka s nezletilou odmítly společně s ním vycestovat.
45. Zároveň platí, že žalobci bylo pouze odňato nejsilnější pobytové oprávnění a tedy žalobce má možnost v budoucnu opětovně požádat o příslušné pobytové oprávnění, přičemž faktor času (tj. doba od spáchání trestné činnosti, jakož i uplynutí zkušební doby) důvody znemožňující vyhovění jeho žádosti v nynějším případě nepochybně zeslabí.

K nablížení do spisu

46. Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na to, že mu nebyl předložen žádný záznam asistentky kanceláře právního zástupce žalobce, který měl být přiložen k žalobě. K tomu soud uvádí, že tak, jak mu byl soudní spis postoupen Městským soudem v Praze, tak žádný záznam p. Tisovské, ani jiný k žalobě přiložen nebyl. K žalobě bylo přiloženo pouze napadené rozhodnutí a plná moc právního zástupce žalobce. Záznam doložil právní zástupce žalobce až u jednání, ale ani jeho doložení podle názoru zdejšího soudu nic nemění na posouzení věci jako takové.
47. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce byl dne 6. 3. 2020 vyzván k seznámí se správním spisem. Žádný další kontakt žalobce se správním orgánem prvního stupně správním spisem neprochází až do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 25. 9. 2020. Následně do správního spisu dne 18. 11. 2020 nahlížel za žalobce pan Mgr. A. Z. a pořídil si kopii celého správního spisu. Po nahlížení do spisu dne 30. 11. 2020 žalobce doplnil své odvolání. Odvolání žalobce bylo žalovanému postoupeno dne 3. 12. 2020.
48. Z obsahu doplnění odvolání soud zjistil, že žalobce již v odvolání poukázal na nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, nicméně v případě doplnění odvolání nijak neodkazoval na to, že by kdykoliv v minulosti proběhl jakýkoliv kontakt se správním orgánem prvního stupně, na který odkazuje v žalobě. Naopak, žalobce v doplnění odvolání poukazoval pouze na vyhlášení nouzového stavu, což mělo mít za následek absenci možnosti vstupu na pracoviště, kde byl spis připraven k nahlédnutí. Skutečnost, že na kontakt se správním orgánem prvního stupně nepoukázal již v podaném doplnění odvolání z pohledu soudu zásadně znevěrohodňuje tvrzení žalobce o kontaktu se správním orgánem prvního stupně.
49. Zároveň je soudu známo, že nouzový stav s ohledem na pandemii COVID-19 byl v ČR vyhlášen v roce 2020 celkem dvakrát, a to od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a následně od 5. 10. 2020 do 14. 2. 2021. Z uvedeného plyne, že v době před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl žalobce po ukončení prvního nouzového stavu možnost sám aktivně iniciovat nahlížení do spisu, které mu nebylo umožněno vyhlášením nouzového stavu. O to se sám nijak nepokusil a ani to netvrdil v podaném doplnění odvolání.
50. Krom uvedeného skutečnost, že by nebylo žalobci umožněno nahlížet do správního spisu se jednoznačně váže k vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jednalo by se tedy o vadu tohoto rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí žalovaného. Taktéž se jedná o vadu, která byla v průběhu odvolacího řízení odstraněna nahlížením do spisu dne 18. 11. 2020, po kterém bylo žalobci umožněno seznámit se s celým spisem a doplnit svoji argumentaci v odvolacím řízení.
51. Žalovaný neshledal žalobcem uplatněné důvody natolik podstatné, aby došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro to, aby se žalobce mohl opětovně seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, se kterými se stejně seznámil v odvolacím řízení, by bylo za této situace, kdy došlo k věcnému i procesnímu přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, naprostým formalismem, který by nevedl k ničemu jinému, než ke zcela nadbytečnému protahování řízení.
52. Pokud se právní zástupce zmínil o vadách výsledku syna žalobce, dospěl soud k závěru, že se jedná o námitku, která sice byla uplatněna v odvolání, ale nikoliv v samotné žalobě. S ohledem na § 71 a § 72 s. ř. s. se jedná o opožděnou žalobní námitkou a soud se jí proto nezabýval.

V. Shrnutí a náklady řízení

12. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
13. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. března 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu